

**KVEEKARIUUTISKIRJE/ KVÄKARNYHETSREV/ QUAKER NEWSLETTER
2/2008**

Hyvät Ystävät,

moni on jo odottanut uutiskirjeen ilmestymistä ja pahoittelen pitkää väliä edellisestä lehdestä. Mutta hyvää kannattaa odottaa! Ilahduttavan moni on lähettänyt materiaalia lehteen ja meillä on kaikilla runsas ja sisältörikas uutiskirje, jossa on paljon ajattelemista aktivoivia kirjoituksia. Hyvää kesää kaikille!

Bästa Vänner!

Många har säkert redan väntat på nyhetsbrev och jag beklagar över en längre paus mellan den tidigare och det här brevet. Det har varit glädjande att ta emot så mycket intressant material och nu har vi alla ett innehållsrikt nyhetsbrev till hands. Det finns många artiklar som aktiverar ens tänkandet och ger mycket att fundera på. Trevlig sommar till alla!

Dear Friends,

There are certainly many, who have already been waiting for the newsletter and I am sorry for a long gap between this and the previous one. But we have got a lot of good and interesting contributions and now we all have a rich and thought raising newsletter at the hands. I wish a good summer for all of you!

Jaana Erkkilä

MUISTUTUS VUOSIKOKOUKSESTA:

Suomen Kveekarien Vuosikokous pidetään tänä vuonna Frantsilan Yrtilalla Tampereen lähellä.

27.-29.6.2008

Ilmoittautumiset viimeistään 7.6.08

jane.rose139@gmail.com

Vuosikokouksen vetäjinä toimivat Diana ja John Lampen ja tapahtuma on yhteinen kaikenikäisille. Kokous on suomen- ja englanninkielinen, käännös toimii molempiin suuntiin.

REMEMBER FYM!

FYM will be hold this year in Frantsila Yrtila, near by Tampere during **27.-29.6.2008**

Deadline for registration 7th of June

jane.rose139@gmail.com

The facilitators for the meeting will be Diana and John Lampen and it will be an all aged gathering. The gathering will be in English and Finnish; translation both ways.

Det som lever behöver man inte bevisa. Det visar sig. Det är.

Emilia Fogelklou

En citat av Jonathan Lutz från en samling publicerade av Vännernas samfund i Sverige

” Kom tillbaka till dig själv, till ditt inre jag, till den plats och tid där du en gång länge sedan föddes till älskande människa. Om vi skall kunna förmedla det budskap som vi bär inom oss, måste vi hela tiden söka oss tillbaka..”

Jonathan Lutz, 1985

Ja Kveekareiden jäljillä -kirjasta lyhyt lainaus Viittakiven ja hiljaisen hetken merkityksestä:

” Ihmisten yhteinen tie on pitkä ja vaivalloinen .Matkan varrella tarvitaan majataloja. Hyviä majataloja, jotka antavat täydennystä eväsvarastoon tai oppaan apua. Mutta epäilemme, voiko kukaan tai mikään muuttua vastaukseksi toisen kysymykseen, tietä kysyvälle tieksi; ja mitä se maksaisi. Paras hiljainen hetki on se, jona asetumme ” pois raiteiltamme” ja heräämme näkemään, mitä me viime kädessä olemme kysyneet: mitä tietä, tehtävää, tapaa etsineet.”

Paavo Erkkilä

IHMISEN SIVULLISUUDESTA

Kirjaston UUTUUKSIA-hyllystä osui silmiini paksu kirja (455 sivua), Colin Wilsonin *Sivullinen ihminen*, *The Outsider*.

Siis eikö se ollut Albert Camus? Kyllä hänkin (*L'Etranger*, *The Outsider*). Mutta nyt oli edessäni Wilsonin teoksen uusi suomennos (Sara Heikura), ilmestynyt 2007, kustantaja Sanasato Oy. Kirjassa on tuore esipuhe ja kirjailijan jälkisanat vuodelta 2001.

Monille Wilsonin kirja on tuttu siitä asti kuin se ilmestyi 1956. Minulla oli tässä kohtaa aukko sivistyksessä (useiden muiden aukkojen ohella).

Kirja herätti tuolloin ilmestyessään suurta huomiota, joka lähes sotki 24-vuotiaan (!) kirjailijan elämän. Kun hänen seuraava teoksensa *Religion and the Rebel* ilmestyi vuotta myöhemmin ja pudotti hänet neron jalustalta, hän koki sen helpotuksena. Wilson on sen jälkeen kirjoittanut yli sata kirjaa.

On tunnustettava, että lukemisessa oli vaikea päästä alkuun. Jostakin syystä kuvittelin lukevani romaania, ja odotin milloin kertomus oikein alkaa. Mutta tämä ei ole kertomus, tai sitten monta kertomusta. Tämä teos kuvaa, niinkuin Wilsonin muikin tuotanto ”yksilöllisen, henkilökohtaisen elämän merkityksen etsimistä”. Omaelämäkerta (2004) kuvaa jo nimellään Wilsonin elämänsänsä, *Dreaming to some Purpose*.

Colin Wilson kirjoittaa sivullisista, romantikoista, joiden ongelmana on käytännöllisyyden puute. Hän tutkii filosofien, kirjailijoiden, taiteilijoiden elämää ja teoksia. Minulle on valtava hämmästyksen aihe, miten niin nuori mies oli pystynyt omaksumaan sellaiset tiedot ja sellaisen näkemyksen mm. Blakesta, Camus'sta, Dostojevskista, Gurdieffista, Hessestä, Kierkegaardista, Nietzschestä, Sartrestä, Van Goghista...

Seitsemännen luvun lopussa hän tiivistää ajatuksiaan sivullisesta:

”Sivullinen tahtoo lakata olemasta sivullinen. Hän tahtoo olla ”tasapainoinen”. Hän haluaisi kokea aistihavainnon elävyyden (Lawrence, van Gogh, Hemingway). Hän haluaisi myös ymmärtää ihmissielua ja sen rakennetta (Barbusse ja Mitja Karamazov).

Hän haluaisi paeta lopullista arkipäiväisyyttä, ja haluaisi, että häntä ”riivaisi” tahto valtaan, yltäkyläisempään elämään.

Ja: ennen kaikkea hän haluaisi tietää miten ilmaista itseään, koska se on keino, jonka avulla hän voi oppia tuntemaan itsensä ja vielä tuntemattomat mahdollisuutensa.”

Sen jälkeen Wilson alkaa pohtia sivullista näkijänä. ”Visionääri, näkijä on auttamatta sivullinen.” Hänen ajattelunsa lähtökohta on ”kaikkien ymmärrettävissä”, sitten hän ”äkkiä jo liitelee yleisen ymmärryskyvyn tuolla puolen”.

Visionäärien joukosta löydämme George Foxin, joka on ”suurimpia uskonnollisia opettajia, joita Englanti on tuottanut”. Foxin näkemyksessä muista ihmisistä on sivullisen suhtautumista:

”Ja minä näin opettajien ja pappien ja kansan olevan kokonaisia ja kuin kotonaan olosuhteissa, jotka minulle edustivat kärsimystä ja kurjuutta, ja he rakastivat sitä, mistä minä olisin tahtonut vapautua... heidän mielensä ovat orjuutettuja. Ja he ovat häilyväisiä ja muuttuvaisia, ja tyhjänpäiväiset opit heittelevät heitä ylös, alas...”

Mutta Foxin tarinan jatko ei ole sivullisen tarinaa. Hänestä tuli profeetta, mutta myös toiminnan ihminen, uskonnollinen johtaja.

Colin Wilson ei ratkaise sivullisen ongelmaa. Mutta hän avaa näköaloja. Jälkisanojen lopussa hän kirjoittaa: ”.. näkemykseni muistuttaa pragmaattista optimismia nykyisin huomattavasti enemmän, kuin silloin kun kirjoitin tätä teosta...”

Raija Kjellberg

MARJATTA BRYAN
DAVID

Marjatta Bryanin keskimäinen lapsi David kuoli nelivuotiaana vain lyhyen sairauden jälkeen.

Marjatan kirjoitus pojastaan ilmestyi Lontoossa vuonna 1992 kveekarien kirjasessa *Mourn us not*. Vuosikymmenen lopussa 1999 samansisältöinen muistelmä, ei siis suora käännös, Davidista oli Marjatan omaelämäkerrallisessa kirjassa (s. 40-42) *Rakkauden koulu alkoi Viipurissa*.

David

David died when he was four years old. He was the second of three children and had always been a healthy, beautiful child, with large eyes and long eyelashes. One night he complained of pain when lying on his side and when a doctor was called in the morning, he could not diagnose the trouble and referred him to the local hospital. There one cause after another was eliminated and, finally he was diagnosed as suffering from cancer. After an operation to remove a growth, we were told that the cancer was in his lymph glands and that there was no cure. Six months after his first cry of pain at home David drew his long, final breath and his spirit departed. I was sitting by his bedside in the hospital when this happened. He looked so peaceful and beautiful when he died in his sleep, but the nerves in my stomach registered the pain of our separation and I had to rush to the toilet.

Those six months and the transformation brought about in David in the course of them have since guided the direction of my life. He had become a very important person for me. Thinking about it now, even his birth was different from that of our other two children. I do not remember having had any lofty thoughts in the process of giving birth to the other two, but when David was in the final stages of leaving his warm abode inside me, this thought came to me: "To be born is exactly the same as to die." I was surprised about this thought, especially as it came to me while the nurses were urging me to give the final pushes, so as to get the baby out before the July morning became too hot. Why should I have had this thought at that particular time, I asked myself. Was it because both in coming into this world and in leaving it, we enter into a new dimension?

I have often remembered the joy David had in being able to run after recovering from his operation. He seemed to experience tremendous joy in again being able to use his body as he used to. He ran and ran and laughed and laughed. Then

the pain came again and he could no longer run and had to go back to the children's ward. The ward sister was a loving, understanding person and promised that David would not be allowed to suffer pain. Help would always be available immediately.

A special room was set aside for David to have tea parties with his sister and brother, and a young nurse was given the task of being his special nurse, provided she did not break down in David's presence. Even though I knew that David would never go to school, I told him he would be coming home soon and later go to school. When David heard this, he looked at me and said: "No mum, this is the best place for me." Here was our four-year old correcting me, his mother! I felt ashamed about my 'white lie'. He, our four-year old knew more than I did. Where had his new wisdom come from? He used to be an ordinary little boy.

At that time I knew an elderly Dutch Quaker woman whose name was Marie Jollis. She befriended me and did occasional babysitting, for which I was grateful, as I was new to this country and my own family lived in Finland. She told me she belonged to a prayer healing group and that that group was now praying for David. I had never before heard of such groups nor of praying for healing, but when David was at home, I started to go and sit quietly at his bedside, praying in the darkened room. David did not receive physical healing, but he did find contentment, inner peace and an easy release for his soul.

David's short life has left a deep imprint on the subsequent 36 years of my life so far. It is, undoubtedly, because of his death that I trained as a bereavement counsellor and at present help in the running of a bereavement self-help group. I remember how wonderful it was for me to be able to talk about David afterwards with my sisters who had known him and played with him, and I am now keen to give a chance to other bereaved people to talk about their loved ones. I was appreciative of the imaginative, sensitive help given by the hospital staff both to David and to us – his parents and sister and brother – and I hoped I could one day help patients and relatives in some way. This, too, became possible when I was employed as a Voluntary Services Organiser in a hospital and worked not only with volunteers but also with staff, patients and their families. And as I believe that the prayers said on behalf of David were helpful, I became also interested in all aspects of healing and am a member of a Friends

Fellowship of Healing prayer group and have also initiated a Spiritual Growth group in my own Quaker Meeting.

I now like to think of the thought given to me at the time of David's birth as a preparation for the short span of his life. It was easier to let go because at the time of his entry into this world I had been reminded that being born is like dying and this means that dying is being born into a new dimension.

Syntymä ja kuolema ovat samanlaiset

Hieman ennen muuttoamme uuteen asuntoon nelivuotias Davidimme kuoli syöpään. Hänen sairautensa kesti vain kuusi kuukautta, ja sen ensimmäinen merkki oli se, että David kutsui minut yöllä luokseen ja sanoi, ettei hän voinut nukkua kyljellään, koska siihen koski. Kutsuimme aamulla lääkärin, ja poika vietiin sairaalaan. Nuo kuusi kuukautta olivat minulle monen opetuksen aikaa. Sairaalassa Davidille annettiin oma, nuori nimikkohoitaja, sillä varauksella, sanoi ylihoitaja, ettei hän koskaan kyynelehtisi Davidin seurassa ollessaan. Kun nuori nimikkohoitaja meni viikonlopuksi vanhempiensa luokse maalle, hän toi tullessaan Davidille esikkoja. David ei ollut kaukana hänen ajatuksistaan edes lomalla. Davidin elämän piti olla iloinen ja onnellinen viimeiseen päivään asti, sanoi ylihoitaja. Isosisar Elnalle ja pikkuveli Keithille annettiin huone, missä he saivat vieraillessaan leikkiä Davidin kanssa rauhassa ja syödä voileipiä ja kakkua ja juoda limonadia.

Davidille tehtiin leikkaus, joka osoitti syövän levinneen niin laajalle, ettei mitään muuta kannattanut tehdä. David sai tulla kotiin niin kauaksi aikaa, kun kotona voitiin häntä hoitaa. Kotiin tultuaan David juoksi ja juoksi aivan kuin riemun siivittämänä. Tätä juoksemista ei kestänyt kauan, sillä tuska sai ylivallan. Kun sekä David että hänen sisarensa ja veljensä olivat menneet nukkumaan, vietin tavallisesti lopun iltaani joko rukoillen pimennetyssä huoneessa Davidin vuoteen vieressä tai olohuoneessa lukien kirjoja elämän tarkoituksesta.

Kun David meni takaisin sairaalaan, muistan kerran yrittäneeni lohduttaa häntä ja kerroin kuinka hän saa pian aloittaa esikoulun ja leikkiä muiden lasten kanssa. David vastasi: ”Ei, tämä on paras paikka minulle”. Olin hämmästynyt ja häpeissäni. Tässä olin minä, hänen äitinsä, yrittäen kertoa totuudesta poikkeavaa, häntä

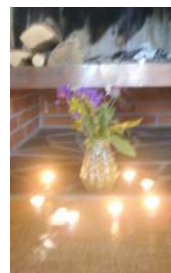
lohduttaakseni, mutta David tiesi paremmin. Miksi ja miten hänestä oli tullut niin viisas? Olivatkoohan enkelit jo käyneet leikkimässä hänen kanssaan?

Davidin syntymä oli erilainen kuin kahden muun lapsemme. Muistan sen kuuman heinäkuun aamun, kun sairaanhoitajat kiirehtivät minua sanoen: ”Come on, Mrs. Bryan, päästetäänpäs tämä vauva maailmaan ennen kuin alkaa päivän tukahduttava helle.”

Siinä heidän ympärillä hääriessään tuli ajatus, että syntyminen on aivan samaa kuin kuolema. Ihmettelin, mistä tuollainen ajatus putkahti. Se näytti tulevan sellaisella voimalla ja varmuudella, ettei siinä voinut ryhtyä väittämään vastaan. Piti vain hyväksyä. Kun David sitten jätti meidät lyhyen maanpäällisen elämänsä jälkeen, minulle tuli sellainen tunne, että tässä oli ollut mukana Kaiken Hyvyyden Henki, joka oli valmistanut minua siihen, että kuollessaan David tulee syntymään uuteen elämään.

Davidin poislähtö oli kaunis. Istuin hänen vuoteensa vieressä ja pidin häntä hellästi kiinni kädestä. Sitten tuli pitkä sisäänhenkäisy ja pitkä uloshenkäys, ja Davidin sielu poistui luotamme. Vaikka sen viimeisen henkäyksen vetäminen oli kaunis, se vaikutti kouristuksenomaisesti vatsaani, ja minun oli juostava WC:hen.

Davidin mukanaan tuoma lahja syntymän ja kuoleman samanlaisuudesta on kulkenut kanssani koko sen jälkeisen elämäni. Olen tehnyt vapaaehtoistyötä surevien parissa ja keskustellut lukemattomien läheisensä menettäneiden kanssa. Monet ovat olleet kanssani vuoden tai pari, sillä annan heidän viipyä pikkupiirissämme niin kauan kuin he näyttävät sitä tarvitsevan. On ollut hämmästyttävää, kuinka monet heistä kertovat aivan luontevasti, kuinka heidän aviosippansa on ollut yhteydessä heihin kuoleman jälkeen ja auttanut ja rohkaissut heitä. En ole koskaan itse aloittanut keskustelua tästä asiasta. Olen vain kuunnellut.

THOMAS R. KELLY

ELÄMÄN YKSINKERTAISTAMINEN
(THE SIMPLIFICATION OF LIFE)

Thomas R. Kelly syntyi kveekariperheeseen ja ehti lyhyen elämänsä aikana (1893-1941) opiskella luonnontieteitä, erityisesti kemiaa, sekä filosofiaa ja teologiaa. Jälkimmäistä hän opetti collegeissa ja yliopistoissa niin kotimaassa kuin ulkomailla. Hän oli suosittu esitelmöitsijä myös kveekaripiirien ulkopuolella. Hän piti kuitenkin itseään lähinnä tutkijana, kirjoitti monia artikkeleita ja kirjoja, mutta silti ei toimintakaan ollut hänelle vierasta. Esimerkiksi ensimmäisen maailmansodan jälkeen hän työskenteli Englannissa saksalaisten sotavankien hyväksi.

Thomas R. Kellyn omiin kokemuksiinsa perustuva usko ja elämänasenne näkyvät hänen kirjoituksissaan, joten niistä ei tässä enempää. Mainittakoon sen sijaan pari asiaa, jotka mielestäni täydentävät kuvaa hänen persoonastaan. Eräs opiskelutoveri kertoo muistavansa parhaiten niistä ajoista sen, että Kelly oli yleensä iloisen ryhmän iloisin ja sydämellisimmin keskipiste. Missään elämänsä käänteessä hän ei menettänyt huumorintajuunsa. Kaikessa hän oli aito ja totuudellinen. Douglas Steeren mukaan hänessä oli ”a note of experimental authority”.

Elvi (Esko) Saari (1910-1985) tutustui kveekareihin toimiessaan AFSC:n palveluksessa sodan jälkeen useita vuosia Rovaniemellä ja kesällä 1946 Autin jälleenrakennusleirillä. Amerikan matkalla vuonna 1948, ellei jo aikaisemmin, hän tutustui Thomas R. Kellyn ajatuksiin. Viittakiven opiston rehtorina (1951-1974) Elvi Saari piti vuonna 1961 opintopiiriä *Ihminen ja mystiikka*, jolloin hän suomensi otteita Kellyn kirjoituksista, kuten myös käsillä olevan artikkelin. Tavoitteena ei ollut moitteeton suomennos vaan opetusaineiston tuottaminen kiireiden keskellä. Alkutekstistä on sieltä täältä lyhennetty, ja kieliasu on lähes 50 vuoden takainen. Mitään muutoksia ei kuitenkaan suomennokseen ole tehty, sillä ajan patinassa on oma mielenkiintonsa.

Johanna Saresvuo

Lähteet:

Thomas R. Kelly:

A Testament of Devotion 1941.
Painoksessa vuodelta 1996: With an introduction by Richard J. Foster ja Biographical Memoir by Douglas V. Steere.

Elvi Saari: Ei minulta mitään puutu

Elämäni viittakiviä. Epilogi: Kirsti Blomqvist. WSOY 1985.

Englantilainen lyhennelmä: I shall not want

Guidestones of my life 1992.

Preface by Esther Williams 1988.

**Thomas R. Kelly: A testament of devotion
The simplification of life (s. 89-100)**

Aiheemme määrittely ei vaadi paljon aikaa. Elämämme nykyaikaisessa kaupungissa kasvaa liian monimutkaiseksi ja täyteen sulloiksi. Vieläpä välttämättömät tehtävämme ja velvollisuutemme tulevat melkein huomaamattamme taakaksi, joka ajaa meitä kokouksesta kokoukseen, tilaisuudesta toiseen, hengästyneinä, läähättävän kiireisinä. Me olemme liian touhukkaita ollaksemme hyviä vaimoja, hyviä aviomiehiä, hyviä kodinhoitajia, hyviä tovereita lapsillemme, hyviä ystäviä ystävillemme, ja ystävättömien ystävyyteen ei aikamme riitä lainkaan. Mutta jos vetäydymme julkisesta elämästämme ja harrastuksistamme saadaksemme rauhallisia hetkiä perheemme parissa, syyttävät kuiskaukset kansalaisvelvollisuuksiemme laiminlyömisestä tunkeutuvat korviimme. Ammattimme, sosiaaliset velvollisuutemme, jäsenyytemme siinä ja siinä tärkeässä yhdistyksessä, kaikki asettavat omat vaatimuksensa elämällemme. Me yritämme hätäisen uskollisesti täyttää ainakin vähimmäismäärän vaatimuksista. Mutta me olemme väsyneitä ja hengästyneitä. Ja me suremme sitä, että elämämme aivan kuin luisuu käsistämme ilman, että olemme saaneet paljoakaan maistaa sitä rauhaa, iloa ja tyyneyttä, jonka uskomme tulevan suurten sielujen osaksi.

Mutta älkäämme käyttäkö kallista aikaa vain pulman tarkasteluun ja määrittelyyn. Ja vaikka me kuinka nautimme itsesäälin tunteesta, ei meidän pidä pysähtyä liian pitkäksi aikaa

suremaan liian monien mahdollisuuksien aiheuttamaa köyhyyttä elämässämme. Eikä liioin ole syytä rynnätä uusiin ratkaisuihin ikään kuin osoittaaksemme, että olemme käyttäneet huolellisesti tätä pulmaa varten varaamamme ajan. Karsintaa on suoritettava, mutta ei ennen kuin olemme tutustuneet puuhun, sen kasvuympäristöön, ja siihen mehuun, mikä sille antaa ravinnon.

Haluaisin ensiksi sanoa, että tulkitsemme väärin elämämme monimutkaisuuden. Sanommehan, että elämämme monimutkaisuus johtuu sen maailman monimutkaisuudesta, jossa me elämme. Se antaa radioineen ja autoineen elämäämme kiihoketta neljännessä tunnissa enemmän kuin isovanhempamme saivat neljännespäivässä. Tämä selitys, jossa panemme syyntä ulkopuolisille asioille, saattaa meidät toivomaan asumista rauhallisilla Etelämeren Saarilla taikka isovanhempiemme maailmassa. Voin kertoa teille, että vietin vuoden tropiikin rauhassa ja huomasin, että amerikkalainen kuljettaa sinnekin mukanaan saman kuumeisen elämäntahdin, mikä hänelle on tuttu kotimaassaan. Elämämme monimutkaisuus ei johdu ympäristömme monimutkaisuudesta, eikä elämän yksinkertaisuus ole seurauksena ympäristön yksinkertaisuudesta. Minun täytyy tunnustaa, että Hawajissa viettämäni vuoden aikana saatoin olla hirveän ärtynyt, siksi että ympäristö tuntui jossain suhteissa liian yksinkertaiselta.

Me länsimaiset ihmiset helposti ajattelemme, että meidän pulmamme ovat ulkonaisia, ympäristöstä johtuvia. Olen kuitenkin sitä mieltä, että todellinen selitys elämämme monimutkaisuuteen on kuitenkin löydettävistä sisästä eikä ulkoapäin. Ulkonainen hajanaisuus on heijastusta sisäisestä keskityksen puutteesta. Me emme tyydy olemaan yksi "itse" vaan meissä on koko kokoelma "itsejä": meissä on kansalaisen minuuksia, vanhemman minuuksia, taloudellinen minuuksia, uskonnollinen minuuksia, sosiaalinen minuuksia, ammatillinen minuuksia, kirjallinen minuuksia. Kukin näistä minuuksista on individualisti – ei yhteistyöhön taipuvainen, vaan kukin yrittäen kovalla huudolla saada äänensä kuuluviin, kun äänestyksen aika on käsillä. Ja aivan liian usein me noudatamme yleistä amerikkalaista menetelmää: yritämme nopeasti saada vastakkaisten vaatimusten kesken päätöksen tehdyksi sisimmässämme. Meillä on aivan kuin puheenjohtaja noiden useiden minuuksien kokouksessa sisimmässämme. Se ei yritä kuitenkaan saada sovintoa aikaan, vaan laskee äänet, tekee päätöksen enemmistön hyväksi ja

jättää vähemmistön tyytymättömäksi. Mutta vähemmistö ei ole vaiti. Me emme ole ehjiä. Meitä vedetään joka suuntaan ja me yritämme täyttää jokaisen vaatimuksen.

Me olemme onnettomia, tyytymättömiä, jännittyneitä, ahdistettuja ja pelkäämme olevamme onttoja. Sillä tajuntamme ääriä kuuluu hiljainen kuiska, joka sanoo, että rikkaampi elämä, joka on meille tarkoitettu, kulkee ohitsemme. Ulkonaisen jännittyneisyyden lisäksi tulee sisäinen. Me aavistamme, että on olemassa elämän tapa, monin verroin rikkaampi kuin tämä kiireinen touhu, hätiköimättömän levollisuuden, rauhan ja voiman elämä. Jospa vain voisimme päästä sen Keskukseseen. Olemme nähneet joitakin sellaisia ihmisiä, jotka näyttävät löytäneen tuon syvemmän elämisen Keskuksen. Olemme nähneet tuollaista huolista vapaata, ehjää, hätäilemätöntä, turvallista elämää. Nuo ihmiset eivät ole toimetomia, he kantavat oman osansa taakasta aivan kuin mekin, mutta ilman että heidän hartiansa painuvat maahan taakan alla. He kulkevat joustavin askelin ja heissä on hiljainen ilo.

Jos Ystävien yhdistyksellä on mitään sanottavaa, sen sanottava on ennen kaikkea tällä alueella. Elämä on tarkoitettu eletäväksi jumalallisesta keskuksista käsin. Jokainen meistä voi elää tuollaista hämmästyttävän voiman, rauhan, levollisuuden, eheyden, luottavaisuuden ja moninaisuudessa yksinkertaistunutta elämää, sillä ehdolla, että todella haluamme sitä. Jokaisessa meissä on jumalallinen syvyys, Pyhä rajoittamaton Keskus, Sydän, Elämä, joka puhuu meissä ja meidän kauttamme maailmalle. Olemme joskus jokainen kuulleet tämän pyhän Kuiskauksen. Joskus olemme seuranneet tätä Kuiskausta ja meihin on tullut hämmästyttävä elämän tasapaino, hämmästyttävä teho. Mutta liian monet meistä ovat kuunnelleet tuota ääntä vain hetken. Emme ole pitäneet tätä Pyhää Keskusta maailman kallisarvoisimpana asiana. Emme ole luopuneet kaikesta muusta antautuaksemme sille yksin. Toistan: useimmat meistä eivät ole luopuneet kaikesta muusta antautuakseen yksin tälle Pyhälle.

John Woolman antautui. Hän ratkaisi ulkonaisten asioiden järjestyksen olemalla joka hetki kuunteluasenteessa tuohon sisäiseen ääneen nähden. Hän yksinkertaisti elämänsä niin, että se oli sopuoinnussa jumalallisen elämänkeskuksen kanssa. Kveekarien "löytö" on juuri tässä: jumalallisen johdatuksen, rakkauden ja läsnäolon esiin kumpuavien kuiskausten pitäminen taivasta ja maata arvokkaampana. John Woolman ei

koskaan antanut liikkeensä kasvaa suuremmaksi, kuin hänen todelliset tarpeensa vaativat. Kun asiakkaita tuli liikaa, hän lähetti heidät toisten räätäleiden ja kauppiaiden luo, niiden, joilla oli vähemmän asiakkaita. Sisäinen eheys yksinkertaisti hänen ulkonaisen elämänsä. Hän tiesi, että me voimme olla taivaan johtamia naisia ja miehiä, ja hän antautui varauksettomasti tälle johdatukselle pysyen lähellä Keskusta. Hänellä ei ollut ulkonaisen yksinkertaisuuden saavuttamiseksi mitään kamppailua. Hän antautui sisäisesti ja hänen elämänsä tuli yksinkertaiseksi. Hänen näkökykynsä oli yhtenäinen. ”Jos silmäsi on terve, koko ruumiisi on valoisa”. Hänen monet minuutensa olivat yhtyneet yhdeksi todelliseksi minuudeksi, jonka ainoa pyrkimys oli nöyrästi kulkea Jumalan läsnäolossa, johdatuksessa ja tahdossa. Hänessä ei ollut tyytymätöntä vähemmistöä minuuksiensa joukossa eikä enemmistöä, joka voitti äänestyksessä. Minusta kveekarien tapa tehdä päätökset kokouksissa käsiteltävissä käytännön kysymyksissä soveltuu meidän sisäisiin ratkaisuihimme. Pyhä oli läsnä John Woolmanin sisäisessä elämässä samoin kuin Jeesus seisoi uhriarkun vieressä ja katsoi, kuinka ihmiset panivat uhrinsa siihen.

Mutta meistä jokainen on Pyhän, hiljaisen, vartioivan katseen alla olimme siitä tietoisia tai emme. Siinä Keskuksessa, siinä Pyhässä syvyydessä, missä Ikuinen asuu olemuksemme pohjalla, suoritetaan jatkuvasti meidän Hänelle antamamme lahjan, velvollisuuksiemme uhrin, uudelleen arvioimista. Monet suorituksemme näyttävät meistä hyvin tärkeitä. Ne ovat niin tärkeitä, että emme ole kyenneet sanomaan Ei. Mutta jos kaivaudumme tuohon keskukseen ja elämme siinä pyhässä Hiljaisuudessa, mikä on taivasta ja maata kalliimpi (rakkaampi), ja jos viemme elämämme ohjelman tuohon Hiljaisuuteen ollen täysin avoimia ja valmiina toimimaan tai olemaan toimimatta sen mukaan, miten Hän johdattaa, silloin moni tekemämme työ menettää tärkeytensä. Haluaisin sanoa tähän persoonallisen kokemukseni, joka armosta on minulle annettu. Paljon siitä, mitä teemme tai yritämme tehdä tai mikä on tehty puolestamme, tulee uudelleen arvioitavaksi, ja meille selviää, mitä on tehtävä, ja mitä on jätettävä tekemättä.

Sallikaa minun puhua luottamuksellisesti ja rehellisesti kansanne Hänestä, joka on rakkaampi kuin elämä. Haluatteko todella elää elämänne, sen jokaisen hetken, hänen läsnäolossaan? Ikävöittekö Häntä? Kaipaatteko Häntä? Onko jokainen hengenvetonne ylistys, rukous Hänelle? Onko sisimmässänne riemulaulu ja tanssi iloittessanne

Hänen rakkaudestaan? Oletteko suuntautunut olemaan Hänen omansa, vain Hänen, kulkien joka hetki pyhässä kuuliaisuudessa? Teidän puhuvani kuin vanhanaikainen evankelista. Mutta en mahda sille mitään. En uskalla pidättäytyä ja olla ujo ja sovinnainen. Olemme liian kauan olleet ujoja ja pidättyväisiä. Jumalan rakkauden liekit ovat kuumat: meistä Häneen ja Hänestä meihin. ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydämeistäsi, koko sielustasi, koko mielestäsi ja koko voimastasi”. Näinkö todella? Onko rakkaudemme lujasti suunnattuna Jumalaan kaiken aikaa? Höystääkö työtämme nöyrä rukous ja Jumalan ylistys? Elämmekö vakaassa, sielumme syvyydessä asuvassa Jumalan rauhassa, syvyydessä, jossa on jännitys lauennut ja Jumala on jo voittanut maailman, on jo voittanut meidän heikkoutemme? Tämä elämä, tämä kestävä, erehtymätön rauha, tämä vakaa voima ja hätäilystä vapaa valloitus – sisäisesti itsemme voittaminen, ulkonaisesti maailman voittaminen – on tarkoitettu omistettavaksemme. Se on pinnistyksestä, levottomuudesta, kiireestä vapaata elämää, sillä jotakin Jumalan kosmisesta kärsivällisyydestä tulee meihin. Onko elämämme selväpiirteistä siksi, että se on tukevasti peruskalliolla, juurrutettu ja perustettu Jumalan rakkauteen. Tämä on ensimmäinen ja suuri käsky.

Haluatko elää sellaisessa hämmästyttävässä Pyhän läsnäolossa, jossa elämä muuttuu toiseksi, kirkastuu, muuntuu rauhaksi, voimaksi, ylistykseksi ja ihmeeksi? Jos tahdot, silloin voit. Mutta jos sanot, ettei sinulla ole aikaa mennä tuohon uudeksiluovaan hiljaisuuteen, silloin voin vain sanoa sinulle, ettei sitä todella tahdokaan, et vielä rakasta Jumalaa yli kaiken maailmassa: kaikesta sydämeistäsi, kaikesta sielustasi, kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi. Sillä me kyllä löydämme ajan siihen, mitä todella haluamme tehdä paitsi silloin kun olemme sairaita, kun lapset ovat pieniä tai elämässämme on jokin muu paine.

Tahtoisin armottoman rajusti paljastaa jokaisen teeskennellyn verukkeen, joka estää meitä kokonaan antautumasta sisäiselle Pyhälle Läsnäololle yksinkertaisessa rakkaudessa Jumalaan. Se ei tee elämäämme monimutkaiseksi eikä vie aikaa. Olen huomannut, että tätä palvonnan, rukouksen, ylistyksen, hartauden elämää voidaan hengittää joka hetki. Päivä voi ulkonaisesti olla hyvin työn täyteinen, mutta sisäisesti kuitenkin eletty Pyhän Läsnäolossa. Tarvitsemme puolituntisen tai tunnin virkistääksemme itseämme rauhallisella lukemisella, mutta virvoittava hiljaisuus, sen olen huomannut, voi olla sisimmässämme melkein

joka hetki. Iloitsen lukiessani Veli Laurentiuksen ”Jumalan läsnäolon harjoitusta”. Hänestä kerrotaan neljännen keskustelun lopussa: ”Hän ei ollut koskaan hätäilevä tai vetelehtivä, vaan suoritti jokaisen asian ajallaan, tasaisella, keskeytymättömällä hengen maltilla ja levollisuudella. ’Työaika’, hän sanoi, ’ei eroa rukousajasta’. Keittiön melussa ja hälinässä, missä monet ihmiset samaan aikaan pyytävät eri asioita, Jumala on omanani yhtä häiriytymättömästi kuin ollessani polvistuneena pyhän sakramentin ääreen”.

Todellinen probleemimme sisäisessä keskityksessä ei ole ajan puute vaan – arvelen – liian monilla meistä se, että meiltä puuttuu iloinen, innostava riemu Jumalassa, syvä, syvälle luotaava Jumalaan joka hetki suuntautuva rakkaus.

Luulen olevan selvää sen, että puhun vallankumouksellisesta elämäntavasta. Uskonto ei ole asia, joka on liitettävä muihin velvollisuuksiimme, että elämämme täten tulisi entistäkin monimutkaisemmaksi. Elämä Jumalassa on elämisen keskus. Siitä käsin kaikki muu muotoutuu uudelleen, se läpäisee kaiken muun. Se oikaisee (yksinkertaistaa) näkökykymme. Tärkeä asia ei ole se, että olemme joka hetki ojentamassa lasillisen kylmää vettä janoiselle maailmalle. Saatamme nimittäin tulla niin tavattoman ahkeriksi toisen suuren käskyn ’rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi’ toteuttamisessa, että olemme alikehittyneitä Jumalalle antautuvassa rakkaudessaamme. Edellinen on kyllä tehtävä, mutta jälkimmäistä ei saa laiminlyödä.

On olemassa elämisen tapa siten kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa, että keskellä päivän touhua voi sisäisesti lähettää lyhyitä rukouksia, ylistyksen huokauksia, palvonnan ja rakkauden hiljaisia kuiskauksia Hänelle, joka asuu sisimmässämme. Kenenkään ei tarvitse siitä tietää. Minä puhun tästä pyhänä salaisuutena, joka ei ole minun omani vaan muille kuuluva. – On mahdollista elää melkein pä keskeytymättömässä sanattomassa rukouksessa, joka on suunnattu Jumalaan, ihmisiin, ja niihin asioihin, jotka ovat sydämellämme. Tässä ei ole mitään kiirettä. Se on elämää, jota ei voi kuvailla, elämä täynnä autuutta, kirkkauden maailma, jossa me arvottomat saamme elää.

Jotkut teistä tuntevat sen ja elävät siinä. Toiset teistä kaihoten ikävöivät siihen. Se voi olla teidän omanne. Tästä pyhästä elämän keskuksesta lähtevät sitten määräykset elämäämme. Meidän yhteydestämme Jumalaan kasvaa huolenpitomme

maailmasta. Emme voi pidättää Jumalan rakkautta itsessämme. Se vuotaa yli. Se innostaa meidät, se saattaa meidät näkemään maailman tarpeet uudella tavalla. Me rakastamme ihmisiä, ja meitä murehduttaa nähdä heidät sokeina, kun he yhtä hyvin voisivat olla näkeviä, maailman mukavuudessa nukkuvina, kun he yhtä hyvin voisivat elää uhrautuvaa elämää, maailman hyvyiksiä omanaan pitävinä, vaikka ne ovat vain hetken laina.

Juuri siksi, että rakkautemme ihmisiin, lähimmäisiimme ja itseemme, kumpuaa nyt uutena tästä elämämme Pyhästä Keskuksesta, meistä tulee lähimmäisillemme heräämisen välikappaleita. Ihmisen tärkeimmät tarpeet eivät ole ruoan, vaateen ja asunnon tarve, niin tärkeitä kuin ne ovatkin. Tärkein on Jumalan tarve. Olemme erehtyneet köyhyyden laadussa luullessamme sitä taloudelliseksi köyhyydeksi. Tarkastele köyhyyttä ja katso, vastaako taloudellisen pelastuksen suunnitelma köyhyytemme syvintä puutetta.

Taloudelliset suunnitelmat ovat tärkeitä, mutta ne ovat toisarvoisia askelmia matkan varrella maailman uudelleen rakentamisessa.

Ensimmäinen askel on Jumalan kirkkaudessa uudistunut ja sitä säteilevä pyhä elämä. Tästä syntynyt ihmisten rakkaus on likipitään yhtä ihmeellinen kuin Jumalan rakkaus.

Haluammeko auttaa ihmisiä siksi, että tunnemme sääliä heitä kohtaan, vai siksi että meissä on Jumalan rakkaus heihin? Maailma kaipaa jotain syvempää kuin sääliä. Se tarvitsee rakkautta. (Miten kuluneelta tämä kuulostaakaan ja miten totta se on!) Mutta onko meidän oltava rakkaudessaamme ihmisiin kiireisen innostuneita, niin että kahmaisemme kaikki asiat rakastavaan hoitoomme? Ei. Se on Jumalan tehtävä. Mutta Hän, työskennellessään sisimmässämme jakaa valtavan huolenpitonsa kannelmuksiin ja antaa meille kullekin oman osuutemme. Ne ovat meidän tehtäviämme.

Elämä keskuksesta käsin elettyinä on taivasjohtoista elämää. Tavallisesti se, että myönnyimme ottamaan vastaan liian paljon velvollisuuksia, johtuu kyvyttömyydestämme sanoa EI. Me arvioimme: tuo ja tuo työ pitäisi tehdä, emmekä näe ketään, joka sen tekisi. Me arvioimme näin tarpeen ja sitten arvioimme aikamme, ja ajattelemme, että voimme tuon työn tunkea johonkin väliin. Mutta päätös on pään päätös eikä sielun pyhäkössä tehty päätös. Vastatessamme pään päätöksen perusteella ”kyllä” tai ”ei” palveluskutsuihin, me olemme velkaa selityksen itsellemme ja muille. Mutta kun

vastaamme ”kyllä” tai ”ei” sisäisen ohjauksen perusteella ja sisimmässämme, elämämme keskuksessa kuulemamme rohkaisevan kehotuksen tai tuollaisen kehotuksen puuttumisen pohjalla, meillä on ainoastaan yksi syy esitettävänä: Jumalan tahto sellaisena kuin me olemme sen tajunneet. Näin me alamme elää johdatuksessa. Olen huomannut, ettei Jumala koskaan johdata sietämättömään, hätköivän kiireen sekamelskaan. Jumalan kosminen kärsivällisyys tulee osittain meidän kärsivällisyydeksemme. Sillä loppujen lopuksi Jumala on se, joka tekee työtä maailmassa. Emme me ole ainoat tässä työssä. Ei meidän tarvitse rynnätä saamaan päätä pahkaa jotakin valmiiksi tarjotaksemme sen sitten Jumalalle.

Elämä keskukselta käsin on hätköimättömän rauhan ja voiman elämää. Se on yksinkertaista. Se on vakavan levollista. Se on hämmästyttävää. Se on voittoisaa. Se ei vie aikaa, mutta se valtaa kaiken aikamme. Se uudistaa elämämme ohjelman ja auttaa meitä kestämaan sen painon. Meidän ei tarvitse hätäntyä. Hän on jo peräsimessä. Ja kun meidän lyhyt aikamme on sitten lopussa, me laskeudumme rauhassa levolle. Kaikki on hyvin.

ENSIMMÄISTÄ KERTAA TYÖKOKOUKSESSA

Olin ensimmäistä kertaa mukana työkokouksessa 6. huhtikuuta Tampereella. Heti alkuun pitää sanoa, että kokemus oli miellyttävä! Kiitos kaikille!

Olin arastellut lähteä mukaan. Ajattelin, että kielitaitoni ei riitä kanssakäymiseen, ja että olen ollut mukana niin vähän aikaa, että minusta tuskin on mitään hyötyä missään ”työkokouksessa”.

Huoli kielitaidosta oli turha, englanninkielisetkin puhuivat suomea paremmin kuin minä englantia. Jaana käänsi kaikki käsiteltävät asiat ja niistä käydyt keskustelut erittäin taitavasti. Hän löysi nopeasti hyvän suomenkielisen ilmaisun ja sellaisen vivahteen, joka toi puhutun asian tai mielipiteen esiin myönteisellä tavalla. Ilmaisujen valinnassahan ihan pienet vivahde-erot voivat olla tärkeitä!

Ei minusta tietysti kokoukselle mitään ”hyötyä” ollut, mutta kokouksesta oli kyllä minulle. Tutustuin uusiin ihmisiin ja niihin käytännön asioihin, joista Ystävienkin pitää huolehtia samalla tavalla kuin minkä tahansa yhdistyksen.

Tulin kveekareiden pariin Helsinkiin Vaasankadulle viime syksynä. Olin kuullut kveekareista radion Horisontti-ohjelmassa, ja hämmästynyt sitä, että jossakin on joukko ihmisiä, jotka näyttävät päätyneen samanlaiseen ratkaisuun hengellisessä asennoitumisessaan kuin minäkin. Tai ainakin koin suurta samanlaisuutta. Vuosien (lue: vuosikymmenien) etsiskelyjen jälkeen olin päätenyt siihen, että en voi käsittää jumaluutta, en kuvata sitä muuten kuin valona. Ainoa rukoukseni voi olla, että hiljaisuudessa pyydän tätä valoa täyttämään itseni. Kummallinen päätelmä tässä kulttuurissa, missä näkymättömätkin pitää nimetä ja hengellisetkin asiat selittää ja järjestää opeiksi ja dogmeiksi?! Joten olin jo tottunut olemaan yksin ”harhaoppisena”. Ja sitten Kimmo ja Pirkko selittämässä radiossa, että tällä tavoin ajattelevia ihmisiä on. Ja että sillä mitä muuta kukin ajattelee ja uskoo ja kokee, onko sitoutunut jonkun uskonnon harjoittajaksi tai onko peräti uskonnoton, ei ole tässä yhteydessä merkitystä!

Tietysti syöksyin tietokoneelle (jonka olin vain vähän aikaisemmin saanut perheeltä), etsin ja luin, kävin kirjastossa ja luin, sain kveekareiden sivuilla yhteyden Jockeen ja kehotuksen tulla Vaasankadulle tutustumaan.

Ja nyt siis olin tullut Tampereelle. Jo matka oli kiinnostava. En ole ennen matkustanut Lahdesta (jossa nyt siis asun) Tampereelle junalla, ja Riihimäkikin on outo asema. Matkalla näin jollakin pellolla teeriä soitimella (kotimatalla Juhan autossa myös muuttavia kurkia ja joutsenia!). Leenan ohjeen mukaan löysin hyvin perille, ja Mooriassa olivatkin Leena ja Kari jo paikalla säteilemässä ystävällisyyttä. Ennen pitkää tupa oli täynnä ja puheensorina sen mukaista. Siinäkin muuten oli minulle oppimisen paikka: Jane oli selittänyt, että työkokous on myös hartauskokous, ja että meidän tulee hiljentyä niinä hetkinä jolloin Kimmo kirjoittaa pöytäkirjaa. Ihan täysin se ei onnistunut.

Kiitos siis kaikille sekä ruumiin että hengen ravinnosta, ja Ystävien ystävydestä!

Raija Kjellberg

Report from EMES Easter Gathering, 2008

In the year of EMES' 70th birthday, this year's gathering was special for various reasons. The birthday provided an opportunity for reflection on how far we've all come. The gathering was combined with the Easter gathering of EME Young Friends and that brought us a lot of energy and fresh perspectives. Furthermore, Friends from meetings all over Europe were invited to join us if they could only afford the time and money. This brought about 50 visitors to deepen our experience.

We welcomed the new Executive Secretary Marissa Johnson and farewelled Bronwyn Harwood who has now retired. This change-over provided opportunity for wonderful creative items in the traditional concert on our last evening together.

We welcomed Friends from Belarus, Georgia, Serbia, Poland and the Czech Republic for the first time. Latvian friends were with us for the third consecutive time. Five Friends were with us from Russia and two from Palestine. It was great to re-connect in person with Myra and Steve Ford, our Friends in Tallinn. So the group represented our section more widely than ever, geographically speaking. The worship sharing focussed on peace-building at multiple levels, and what we each as individuals are called to contribute. On the first evening we were all assigned to groups for worship sharing. There were three sessions, each over an hour long, for worship sharing in the same small group.

Part of the weekend program was the EMES business – which is usual. This Easter with so many participants there was also a program of parallel sessions plus a 'marketplace' on one evening to show a variety of activities going on or supported by different meetings in the Section. Collectively this all created a great sense of dynamism in the section.

I missed one period of parallel sessions due to my work with Nominations Committee. The other period of parallel sessions I attended a workshop on Building up the Life of Small Meetings. (Over 30 people attended, so this was definitely not a small meeting). The process used was simple and effective: we were put to work in threes to identify the positive and negative aspects of being

in a small meeting. Then we re-convened in the whole group and made a very long list of everyone's ideas. The next task was to focus on the positives and discuss with the same three persons how we could maximise the positives and develop from those, and meanwhile diminish the negatives. Here are some of the ideas that I found especially useful from this workshop:

- God's blessing does not depend on numbers.
- In a small group, there can be shared vision, more trust, and ability to support each other individually more effectively than in larger groups.
- How the group feels about itself is important.
- Identify, share and accentuate the positives.
- Inter-visitation and connecting with other Quaker groups is important.
- Having a structure for sharing really helps eg. Before or after meeting for worship always do a short round where everyone says their own name and a couple of sentences such as "This passed week I ... and next week I ..."

Anne Herbert

FYM representative to EMES

Greetings from Turku / Åbo!

The New Zealand Quakers share many of the same characteristics as Friends in Finland: long distances between scattered small Worship groups. One of the ways they have brought their community closer is by each group writing a small 'update greeting' for every Newsletter issue.

Of course, many groups rarely have a lot of news or very important news, but read simply something like: "Tauranga Friends continue to meet twice a month, with four or five Friends sharing Meeting for Worship and a potluck lunch afterwards. Mary S. visited us from Wellington and following her suggestion we have started to read from Advices and Queries at the start of our Meetings – most stimulating! Bob celebrated his 40th birthday. Sarah is still missing John very much (as do we all) but she is looking forward to visiting her son Richard in Christchurch next month."

These regular updates really help Friends, hundreds of kilometres away, to become familiar with all the different Meetings, on a practical level, and strengthens the Quaker community on a

personal and spiritual level, by sharing in Friends' news; their joys and sorrows.

We'd really value getting regular updates via the newsletter from all the Quaker groups in Finland. Here is our first bulletin from Turku / Åbo (which is much longer than will be usual, as there is a little bit about the history of our Meeting as well).

Fortnightly Meeting for Worship has been held in Mike's and Heather's home since September 2006. In the first ten months they were joined by eight Attenders – from England, America, Finland and Afghanistan.

Mike and Heather visited Helsinki Meeting in November 2006 and Ekenäs Meeting in February 2007. They continued contact with Jane Rose and Lulu Rauha who had both been greatly supportive since their arrival in Finland. They also kept in close contact with 'their' Meeting in Weston-super-Mare, England and Attended there during the summer.

In September 2007 the Turku / Åbo Meeting was 're-launched' with advertisements all around town and in the local newspapers and an article in Åbo Underrättelser.

We started keeping a record of each Meeting: from the beginning of September 2007 up to the end of April 2008 we held 22 Meetings for Worship, with an average attendance of 5 – 6 people per Meeting (highest: 11!).

In November 2007 Heather and Mike were very happy to become Members of The Religious Society of Friends (of Great Britain). Contacts with Finland Friends were renewed and participants of Turku / Åbo Worship group have made visits to Ekenäs Meeting, Helsinki Meeting and Lulu Rauha. Visits from Mikko Romppanen and Jonathan Lutz were greatly enjoyed and appreciated.

Also in November, Heather, Mike and Christina met many Finland Friends at the FYM Meeting for Worship for Business in Tampere. We were very happy to host the next one here in January 2008, with Mike, Heather, Christina, Lasse, Jim, Päivi, Maarit, Anna and Markus all pitching in.

Mike and Heather host Meeting for Worship for one hour in their home every second Sunday at 2pm. Afterwards we share tea / coffee and snacks

and chat about the personal and the spiritual, usually for a couple of hours. In February 2008 it became clear that we wanted to experiment with having weekly Meeting for Worship, so now on the 'alternate' Sundays Christina, Päivi or Maarit open their homes to us. This has been a great joy for us.

We continue to feel our community strengthening. We look forward to May with a group visit to Ekenäs and Christina visiting Sweden Yearly Meeting, which will provide us with new and interesting ideas and contacts. In Autumn 2007 it was suggested that a donation box could be provided for small voluntary contributions. With this money, we have been delighted to be able to support Christina, and Jim, with small travel bursaries, and also buy more Friends' publications to add to our growing Quaker library.

We have set up a Facebook page: <http://www.facebook.com/group.php?gid=12391484322> to help promote our Meeting and we are organising an information open day and an informal preparative business meeting before the Summer Gathering in Frantsila which we are very much looking forward to.

Friendly greetings from Turku / Åbo! Heather - fovler@hotmail.co.uk / 040 876 9163

Terveisiä Turusta!

Uusiseelantilaisilla kveekareilla on paljon yhteistä Suomessa olevien ystävien kanssa: pienten hartauskokousryhmien välissä on pitkiä etäisyyksiä. Yksi keino, jolla ystävät ovat tuoneet yhteisönsä lähemmäksi on se, että jokaisesta ryhmästä lähetetään 'päivystervehdys' jokaiseen uutiskirjeeseen.

Puhumattakaan, että harvalla ryhmällä on kamalasti uutisia tai tärkeitä uutisia, mutta sellaisten ryhmien esitys saattaisi näyttää tällaiselta: ”Taurangan Ystävien hartauskokoukset jatkuvat kahdesti kuussa. Neljä viisi ystävää osallistuu kokoukseen ja he jakavat kokouksen jälkeen lounasta. Mary S. tuli Wellingtonista käymään: ehdotustaan seuraten alettiin kokoustemme alkupuolella Neuvoja ja Kysymyksiä - kirjasta lukea. Hyvin innostavaa! Bob täytti 40 vuotta. Sarah, kuin mekin kaikki, kaipaa paljon Johnia, mutta hän odottaa kovasti

sitä, että kyläilee Richard-poikansa luona Christchurchissa ensi kuussa.”

Nämä säännölliset päivitykset auttavat tosiaan kaukana etäällä asuvia Ystäviä tutustumaan eri hartausryhmien toimintaan. Myös ne vahventavat Kveekariryhteisöä inhimillisesti ja hengellisesti jakamalla Ystävien uutisia; ilojaan ja surujaan.

Arvostaisimme suuresti sitä, jos uutiskirjeen kautta jaettaisiin Suomessa olevista kveekariryhmistä säännöllisiä päivityksiä. Tässä on ensimmäinen Turku / Åbo-panos (joka on tavallista pidempi, koska siinä on vähän Kokouksemme historiaakin).

Hartauskokous on vuoden 2006:n syyskuusta asti pidetty Mike ja Heatherin kodissa joka toinen viikko. Ensimmäisten kymmenen kuukauden aikana kävi heidän luonaan kahdeksan osallistujaa Englannista, Yhdysvalloista, Suomesta ja Afganistanista.

Vuoden 2006:n marraskuussa Mike ja Heather kävivät Helsingin Hartauskokouksessa ja Vuoden 2007:n helmikuussa kävivät Tammisaaren hartauskokouksessa. He jatkoivat yhteydessä olemista Jane Roseen and Lulu Rauhaan; kumpikin oli suuresti tukeva Suomeen saavustaan asti. Myös he olivat lähikontaktissa 'heidän' hartauskokouksensa, Weston-super-Maren hartauskokouksen kanssa, ja kävivät siinä kesällä.

Vuonna 2007 syyskuussa alettiin Turku / Åbo -ryhmän toimintaa uudelleen: mainoksia pantiin joka paikkaan ympäri kaupungin ja paikallissanomalehtiin. Oli lisäksi Åbo Underrättelserissä artikkeli.

Aloitettiin pitämään kirjaa jokaisesta kokouksesta: Vuoden 2007 syyskuun alkupuolelta vuoden 2008 huhtikuun loppuun pidettiin 22 hartauskokousta, 5-6 osallistujaa keskimäärin (korkeintaan 11!)

Vuonna 2007 marraskuussa Heatheristä ja Mikesta tuli iloisina Ison-Britannian Ystävien Uskonnollisen Seuran jäseniä. Yhteydet Suomen Ystäville uusittiin ja jotkut Turku/Åbo-hartausryhmän osallistujat ovat Tammisaari- ja Helsinki-hartauskokouksissa käyneet. Sen lisäksi Lulu Rauhan luona on käyty ja Mikko Romppasen and Jonathan Lutzin nautittavia vierailujakin arvostettiin suuresti.

Marraskuussakin, Heather, Mike ja Christina tapasivat monia Suomen Ystäviä FYM Tampereella pidetyssä Työhartauskokouksessa. Isännöimme mielellämme seuraavaa Työhartauskokousta täällä Turussa vuonna 2008 tammikuussa kun Heather, Mike, Christina, Lasse, Jim, Päivi, Maarit, Anna and Markus osallistuivat.

Hartauskokouksemme pidetään Miken ja Heatherin kodissa tunnin aikaa joka toinen sunnuntai klo 14.00. Hartaushetken jälkeen nautitaan juotavaa ja syötävää, ja jutellaan sekä henkilökohtaisista että hengellisistä asioista, useimmiten pari tuntia aikaa. Vuonna 2008 helmikuussa kävi selväksi, että haluttiin kokeilla viikottaisten hartauskokousten pitämistä. Nyt parittomina sunnuntaina avaavat Christina, Päivi tai Maarit kotinsa meille. Tästä on meille ollut valtavaa iloa.

Tuntemme jatkuvasti, että yhteisömme voimistuu. Odotamme toukokuuta, jolloin on ryhmäretki Tammisaareen. Myös Christina on Ruotsin Vuosikokouksessa mukana, mikä esittää meille uusia ja mielenkiintoisia ideoita ja yhteyksiä. Vuonna 2007 syksyllä ehdotettiin, että voisi olla sellainen possu pieniä vapaaehtoisia rahalahjoituksia varten. Näitä rahoja on käytetty pieniin matkakustannuksiin Christinaa ja Jimiä varten, ja Ystävien julkaisujen ostamiseenkin. Kveekarikirjastomme on kasvassa.

On perustettu Facebook-nettisivu: <http://www.facebook.com/group.php?gid=12391484322> joka auttaa edistää hartauskokoustamme. Järjestetään myös 'tietopäivän' ja epämuodollisen valmistavan Työhartauskokouksen ennen Vuosikokousta, jota odotamme kovasti.

Ystävällisiä terveisiä Turku / Åbo -ryhmästä!
Heather - fovler@hotmail.co.uk / 040 876 9163

Hälsningar från Åbo!

Nya Zeelands kveekare har mycket gemensamt med vänner i Finland: långa avstånd mellan små grupper. Ett sätt som de har gjort samhälle tillsammans är att varje grupp skriver någon liten uppdatering till nyhetsbrevet.

Det är ju inte så många grupper som har mycket att berätta utan det står enkelt någonting som: ”Taurangas vänner fortsätter att samlas två gånger per månad, med fyra fem vänner som deltar i andaktsmöte och delar efteråt mål. Mary

S. besökte oss från Wellington och efter hennes förslag har vi börjat läsa från Råd och Frågor på början av andaktsmöte - mycket stimulerande! Bob fyllde 40 år. Sarah, som vi alla, saknar mycket John men hon ser fram emot att besöka sonen Richard i Christchurch nästa månad.”

De här regelbunda uppdateringarna riktigt hjälper vänner, som bor många kilometers bort från varann, att bekanta sig med alla olika mötenas aktiviteter. Också kan Kväkarsammanhållningen stärkas personligt och andligt med att dela i vänners nyheter; deras glädje och sorg.

Vi skulle vara mycket glada att få regelbunda uppdateringar från alla Finlands kväkargrupper via nyhetsbrevet. Här finns det första från Turku / Åbo (som är mycket längre än vanligt, därför att det finns också lite om våra mötets historia).

Andaktsmöte har hållits varje annan vecka i Mike och Heathers hem sedan september 2006. Under de första tio månaderna kom också åtta andra människor från England, USA, Finland och Afganistan.

I november 2006 besökte Heather och Mike Helsingfors-andaktsmöte och i februari 2007 besökte de Ekenäs-andaktsmöte. De höll kontakt med Jane Rose och Lulu Rauha som hade båda varit ett stort stöd sedan de anlät till Finland. De var också i närbkontakt med 'deras' möte i Weston-super-Mare, England och deltog i möten där i somras.

I september 2007 började Turku / Åbo-möte på nytt med reklam omkring i stan och i lokala tidningar och en artikel i Åbo Underrättelser.

Vi började skriva upp hur många hade varit med i möten: från början av september 2007 till slutet av april 2008 hölls 22 andaktsmöte, med i medeltal 5 – 6 människor per möte (det högsta: 11!).

I november 2007 var Heather och Mike mycket glada att bli medlemmar i Storbritanniens Vänners Religiös Sällskap. Kontakter med Vänner i Finland förnyades och deltagare från Turku / Åbo - gruppen har besökt Ekenäs- och Helsingfors-andaktsmöte och Lulu Rauha. Vi var mycket tacksamma för Mikko Romppanens and Jonathan Lutz' trevliga besök.

Också i november träffade Heather, Mike och Christina många av Finlands vänner på Finlands Beslutsmöte i Tammerfors. Vi var glada att kunna hålla nästa beslutsmötet här i januari 2008, med Mike, Heather, Christina, Lasse, Jim, Päivi, Maarit, Anna och Markus som hjälpte till.

Varannan söndag hålls andaktsmöte i en timme i Mike och Heathers hem. Efteråt finns någonting att dricka och äta och vi talar om både personligt och andligt, vanligen i ett par timmar. I februari 2008 det blev klart att vi ville prova veckomöten. De söndagar när mötet inte är hos Heather och Mike har Christina, Päivi och Maarit öppnat sina hem till oss. Det har givit mycket glädje till oss alla.

Vi känner fortfarande, att vårt samhälle blir ännu starkare. Vi ser fram emot till gruppbesöket till Ekenäs i maj. Också i maj är Christina med på Sveriges Beslutsårsmöte, som ger oss nya och intressanta idéer och kontakter. I höst 2007 föreslogs det, att vi använder spargris för små frivilliga bidrag. Med dessa pengar har vi blivit förtjusta över att kunna ge Jim och Christina små resebidrag, och köpa mera böcker och sånt för att bidra till vårt växande Kväkarbibliotek.

Vi har startat Facebook-sidan:
<http://www.facebook.com/group.php?gid=12391484322> som hjälper till att främja vårt möte och vi ordnar informationsdag och informellt beslutsmöte före Beslutsårsmötet som vi ser mycket fram emot.

Varma hälsningar från Turku / Åbo! Heather -
fovler@hotmail.co.uk / 040 876 9163

Kära Vänner!

Här är en liten hälsning. Vi tar mycket gärna emot gäster till vår andakt, kl.11.00, alla söndagar. Vi äter soppa tillsammans efter andakten och därför är det bra att på förhand veta hur många som kommer.

Under kalla tiderna har vi andakt inne i vår bostad, men nu efter påsken kan vi igen vara i det lilla hus som är byggt till andaktshus. Om ni kommer med tåg kommer jag och möta till Ekenäs eller till Karis om inget tåg går till Ekenäs.

Vi är hemma i stort sätt alla söndagar.
Välkomna! Hälsningar: *Birgit och Rurik Rancken*

Hyvät Ystävät!

Tässä on lyhyt tervehtiminen. Me otamme mielellämme vastaan vieraita meidän hartauskokouksemme, sunnuntaisin klo 11.00. Syömme kokouksen jälkeen keittoa yhdessä ja siksi on hyvä tietää etukäteen kuinka monta on tulossa.

Kun on kylmää pidetään hartauskokous huoneistossamme, mutta nyt kun pääsiäinen on ohi voimme olla taas siinä pienessä talossa, joka on rakennettu kokoustaloksi. Jos tulette junalla minä tulen teitä vastaan, joko Tammisaareen tai Karjaalle ellei pääse Tammisaareen juna.

Olemme periaatteessa kotona joka sunnuntai.
Tervetuloa! Terveisiä, *Birgit ja Rurik Rancken*

Dear Friends!

Here is a brief greeting. We love to receive guests to our Meeting, Sundays 11 a.m. After Meeting we eat soup together so it's good to know beforehand how many are coming.

During the cold times Meeting is held in our home, but now that Easter has passed we can again be in that small house which has been built as a Meeting House. If you come by train I will come and meet you, either in Ekenäs or Karis if the train doesn't come to Ekenäs.

By and large we are at home every Sunday.
Welcome! Greetings, *Birgit and Rurik Rancken*

Älkää unohtako

Yhdistyksemme tilinumero:

Sampo 800025-3375130

Do not forget our bankaccount,
please!

Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry
Vännernas Religiösa Samfund Kväkarna rf

Hartauskokoukset ja toiminta:

HELSINKI: Kveekarikodissa Vaasankatu 4 C 53
joka sunnuntai/ Sundays am klo 11.00. Tiedustelut

ja Vaasankadun porttikäytävän koodi/ Inquiries,
gate code: Pirkko Lehto, puh. 09-7284565

MUHOS: Tiedustelut/ Inquiries

jane.rose139@gmail.com

TAMPERE: Tiedustelut: Leena Lampela, Johanna Saresvuo

johanna.sarevuo@kolumbus.fi

TURKU: Tiedustelut/ Inquiries

Heather Fowler fovler@hotmail.co.uk

Who's who in FYM/ Kuka on kukin

Clerk: Kimmo Wilska kwilka@pp.htv.fi
(Helsinki)

Assistant Clerks

Jane Rose jane.rose139@gmail.com (Muhos)

Jaana Erkkilä jaanaerkkilaja@gmail.com

(Kokkola)

Treasurer: Anne Herbert anne.herbert@hse.fi
(Helsinki)

Executive Committee:

Kimmo Wilska, Jaana Erkkilä, Jane Rose, Anne Herbert, Antti Pelkola antti.pelkola@netlife.fi

(Helsinki)

Vaasankatu (bookings) Cynde Sadler

cynde@twistercom.fi (Helsinki)

Vaasankatu (support)

Pirkko lehto pirkko.lehto@kolumbus.fi (Helsinki),

Synnove Rikberg

Website:

Jocke Fagerstrom jocke.fagerstrom@nbl.fi

(Helsinki)

Christina Pasternak Saarinen cpasternak@utu.fi

(Turku) Juha Malmisalo malm@phnet.fi

(Helsinki)

Website Support Group: Leena Lampela

lampelanleena@hotmail.com (Tampere),

HeatherFowler fovler@hotmail.co.uk (Turku),

Jane Rose (Muhos)

Newsletter:

Jaana Erkkilä (Kokkola)

Contacts from within Finland: Pirkko Lehto

Contact from Outside Finland:

Jane Rose (Muhos)

Planning Committee FYM 2008

Kimmo Wilska, Jane Rose, Kari Muurinen

kari.muurinen@nsn.com , Mikko Romppanen

mikko.romppanen@kolumbus.fi , Leena Lampela.

Oulu-Kokkola- Muhos: Jane Rose.

FYM representative EMES

(Europe and Middle East Section): Anne Herbert

EMES executive committee member

: Jane Rose